

Pentru triumful cauzei comunismului și păcii

Timp de aproape două săptămâni, delegația de partid și guvernamentală a R. P. Române, în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, a făcut o vizită de prietenie în Uniunea Sovietică. Această vizită de o deosebită însemnătate în istoria relațiilor româno-sovietice a constituit o nouă și strălucită mărturie a prieteniei dintre popoarele Uniunii Sovietice și Republicii Populare Române, la baza căreia stau principiile de neclintit ale marxism-leninismului și ale internaționalismului socialist, unitatea intereselor și jelturilor în lupta pentru construirea socialismului și comunismului.

Oamenii muncii din patria noastră au luat cunoștință cu vie bucurie și satisfacție de conținutul Comunicatului cu privire la vizita de prietenie făcută în Uniunea Sovietică de delegația de partid și guvernamentală a Republicii Populare Române. Exprimând unitatea deplină de vederi a partidelor marxist-leniniste și guvernelor celor două țări în toate problemele relațiilor româno-sovietice, ale construirii socialismului și comunismului și ale vieții internaționale, Comunicatul constituie un document viu, grăitor al prieteniei româno-sovietice, menit să slujească cauzei întăririi continue a unității întregului lagăr socialist, menținerii păcii în lume.

Experiența glorioasă a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, acumulată în procesul de construire a socialismului și în înfăptuirea construcției desfășurate a comunismului, experiență care are valabilitate istorică universală, succesele Uniunii Sovietice în făurirea societății comuniste — se subliniază în Comunicat — însuflețesc poporul român în lupta pentru desăvârșirea construcției socialismului și trecerea treptată la comunism.

Partea sovietică a subliniat cu mare satisfacție realizările de seamă dobândite de poporul român în dezvoltarea economiei și culturii, în ridicarea continuă a nivelului său de trai. „Succesele Republicii Populare Române în construirea socialismului — se arată în Comunicat — sînt în primul rînd rezultatul conducerii juste și consecvente de către Partidul Muncitoresc Român a întregii opere de construire a socialismului, rezultatul fidelității partidului față de marea învățătură marxist-leninistă, al unității și coeziunii dintre partid și popor, al traducerii consecvente în viață a principiului internaționalismului proletar, al întăririi continue a prieteniei și colaborării frățești cu toate țările socialiste”.

Existența sistemului mondial socialist, strîns unit, este chează construirii orînduirii noi și a securității fiecărei țări socialiste, reazemul năzuințelor de pace ale tuturor popoarelor. După cum se subliniază în Comunicat, partidele marxist-leniniste din cele două țări consideră că datoria lor supremă este de a întări și în viitor, prin toate mijloacele, unitatea statelor socialiste, a partidelor comuniste și muncitorești.

Guvernele Republicii Populare Române și Uniunii Sovietice au avut un schimb de păreri asupra celor mai importante probleme ale situației internaționale contemporane, constatînd cu satisfacție unitatea deplină de vederi în toate problemele politicii externe. Scopul principal al activității lor în domeniul politicii externe — arată Comunicatul — este asigurarea condițiilor pașnice pentru dezvoltarea sistemului mondial al socialismului și izbăvirea, împreună cu toate popoarele iubitoare de pace, a omenirii de un război mondial de exterminare.

Comunicatul subliniază faptul că, o deosebită însemnătate pentru asigurarea păcii o are încheierea Tratatului de pace cu Germania și normalizarea situației în Berlinul occidental. După cum se arată în Comunicatul comun, guvernele Republicii Populare Române și Uniunii Sovietice s-au consultat în prealabil asupra unor probleme legate de încheierea Tratatului de pace cu Germania. Ele declară solemn, așa cum se prevede și în comunicatul Consfățuirii recente a primilor secretari ai comitetelor centrale ale partidelor comuniste și muncitorești din țările participante la Tratatul de la Varșovia, că în politica lor vor continua să se călăuzească de interesele păcii și că amenințările din partea cercurilor imperialiste ale S.U.A. și ale celorlalte țări membre ale N.A.T.O. nu le vor opri în înfăptuirea politicii de pace.

Comunicatul arată că dezarmarea generală și totală, care să cuprindă și un acord cu privire la interzicerea armei nucleare sub un control internațional efectiv, reprezintă un obiectiv fundamental al politicii de pace a țărilor socialiste. În continuare se menționează sprijinul deplin pe care R. P. Română și Uniunea Sovietică sînt hotărîte să-l acorde și mai departe popoarelor Asiei, Africii, Americii Latine de a-și cuceri sau consolida independența; importanța pe care ele o acordă dezvoltării relațiilor pașnice multilaterale între popoarele balcanice și transformarea regiunii balcanice și adriatice într-o zonă a păcii, fără arme nucleare; sprijinul poziției juste a poporului chinez privind eliberarea Taiwanului de sub ocupația forțelor armate ale S.U.A. și hotărîrea de a insista și de acum înainte pentru restabilirea drepturilor legitime ale R. P. Chineze în O.N.U. și pentru primirea R. P. Mongole în O.N.U.; necesitatea transformării structurii O.N.U. pentru ca ea să fie pusă în concordanță cu raportul de forțe real care s-a creat actualmente pe arena internațională.

Ambele guverne se pronunță pentru soluționarea pe calea tratativelor, în interesul păcii, a tuturor problemelor care-și așteaptă rezolvarea.

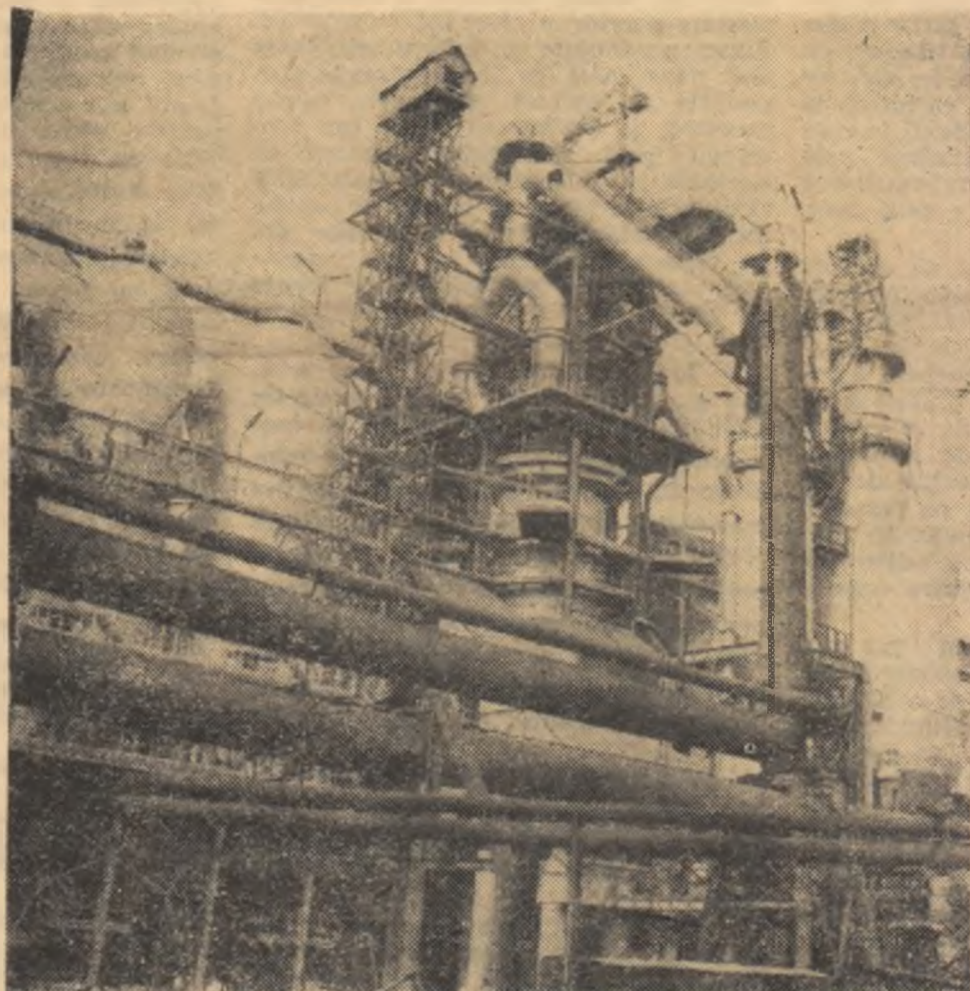
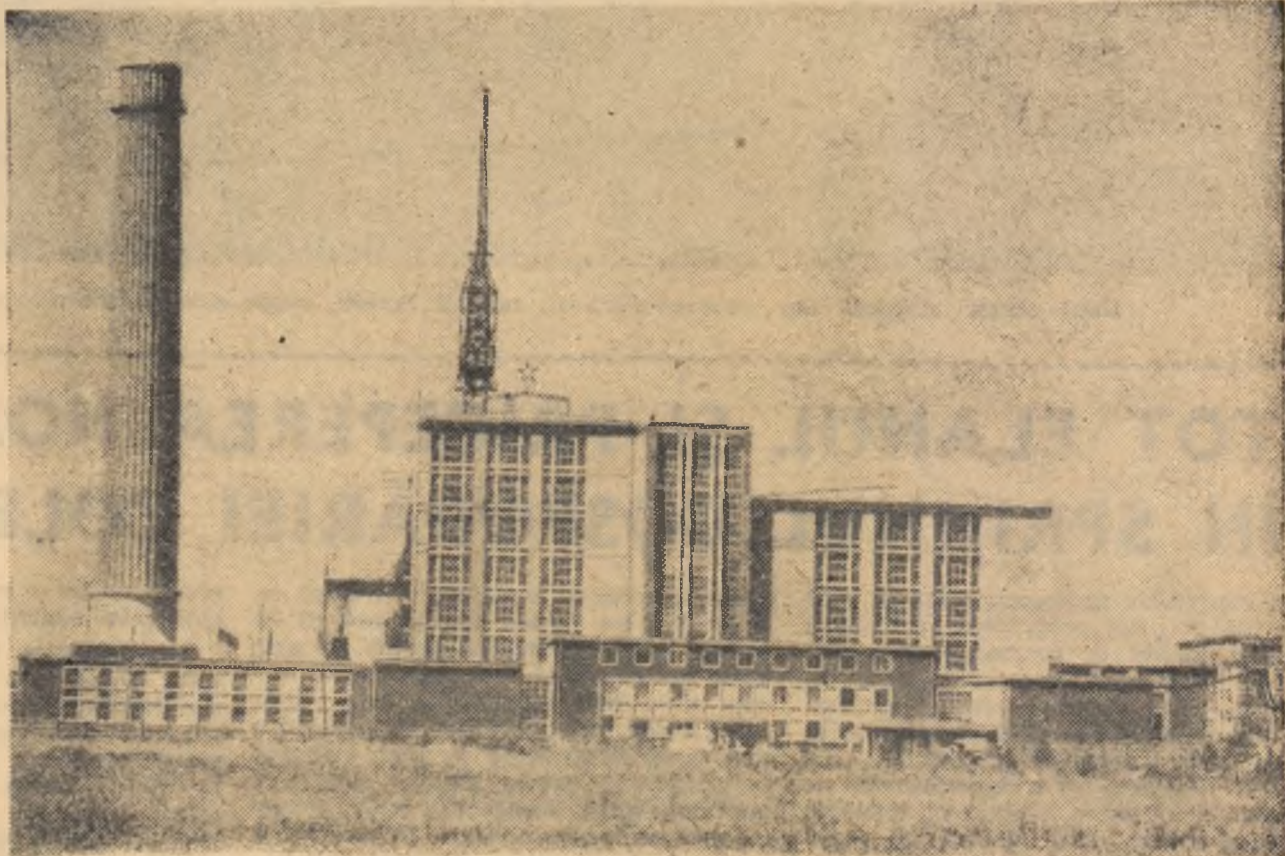
Întregul nostru popor muncitor salută cu căldură și aprobă din toată inima rezultatele deosebit de rodnice ale vizitei de prietenie făcută în Uniunea Sovietică de delegația de partid și guvernamentală a R. P. Române. Cu neîntărită bucurie au primit oamenii muncii din patria noastră vestea invitării în Republica Populară Română a unei delegații de partid și guvernamentale a Uniunii Sovietice și personal a tovarășului Nikita Sergheevici Hrușciov.

Poporul român își exprimă hotărîrea sa fermă de a aduce și în viitor contribuția la întărirea și mai departe a prieteniei și colaborării frățești cu Uniunea Sovietică, spre folosul întregului lagăr socialist și al mișcării comuniste și muncitorești internaționale, în interesul păcii, pentru triumful cauzei mărețe a socialismului și comunismului.

ALBINA

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

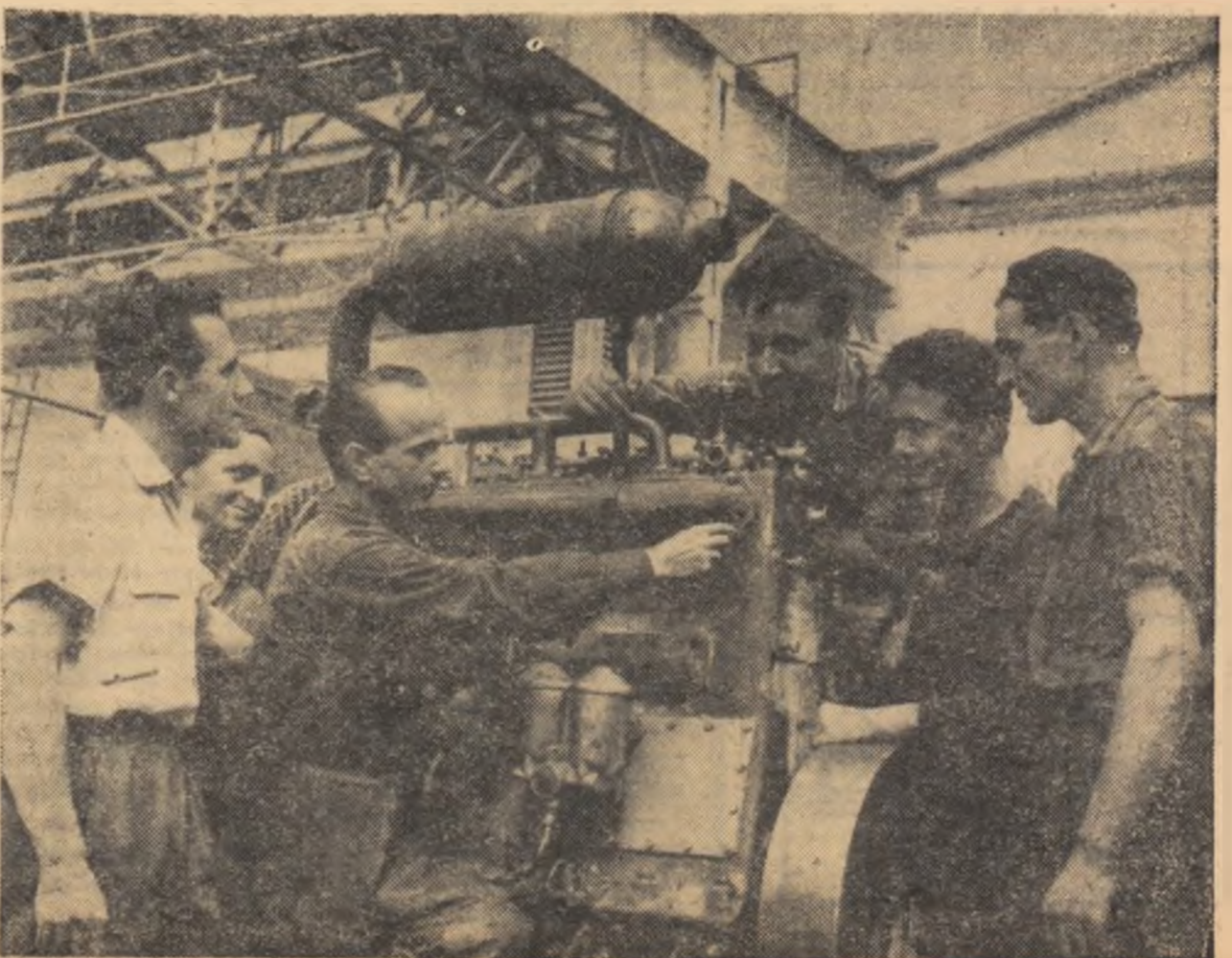
Anul 65 • Seria II • Nr. 712 • Miercuri 16 august 1961 • 8 pagini — 15 bani

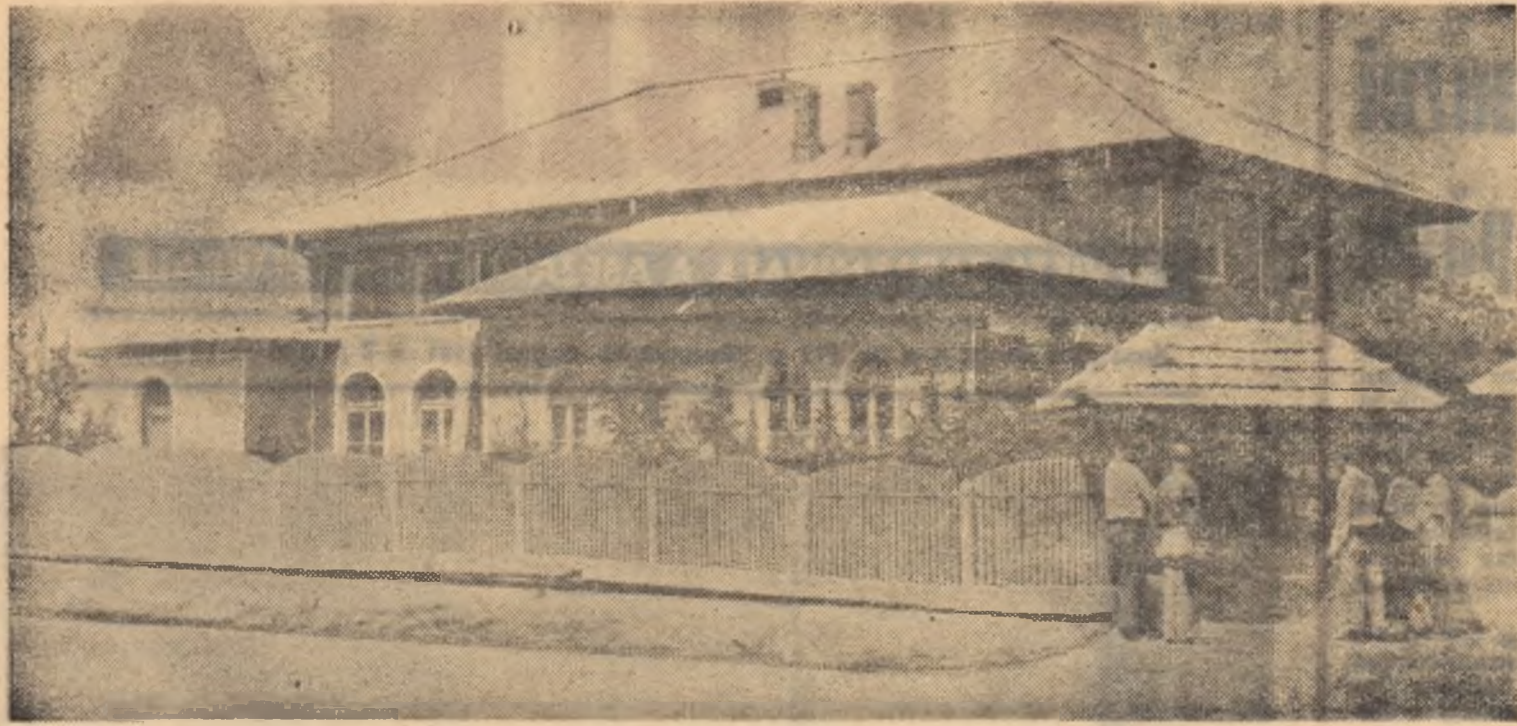

Frumoasa construcție a noii centrale electrice de termoculare de la Brazi-Plotești

Furnalul cel nou de 700 m.c. de la Reșița a dat prima șarjă. E primul din cele două furnale prevăzute să intre în funcțiune în perioada planului de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960—1965

Comunistul Petcu Văleanu de la uzinele „Timpuri noi” din Capitală, discutînd cu un grup de tovarăși. Subiectul discuției: egalitatea motorului Diesel de 80 c. p. și posibilitatea nelucratului la îmbunătățiri.

Noul cămin cultural din comuna Făcăeni, raionul Fetești, clădit prin contribuție obștească

TOT ELANUL ȘI PRICEPEREA NOASTRĂ ÎN SPRIJINUL GOSPODĂRIEI COLECTIVE

În cancelaria profesorilor stă azi aflat, alături de programul activității școlare, planul de producție al gospodăriei colective „Progresul”. Este un amănunț nou și semnificativ. Sprijinirea cu posibilitățile și mijloacele noastre proprii a gospodăriei colective, e o datorie obștească și o sarcină care ne face cinste. Cum o realizăm? Factorul de bază îl constituie cunoașterea realităților g.a.c. Planul de producție nu l-am așezat pe perete în chip decorativ. Cele 15 cadre didactice de la școala elementară din Găița l-au studiat cu seriozitate. Știm va să zică în spre ce se îndreaptă gospodăria colectivă și știind asta putem stabili și felul în care acționăm. Iar prima consecință este aceea că activitatea cultural-educativă pe care o desfășurăm are o țintă bine determinată.

Elevii noștri sînt toți fii de colectivisti (comuna e complet colectivizată). Dragostea pentru gospodăria colectivă o cultivăm începînd încă de la clasă. Temele la română, la aritmetică, științele naturale etc. sînt ilustrate cu exemple din gospodăria colectivă. Practic, școala a primit de la gospodărie și un lot experimental de 1,5 hectare. El a fost semănat cu porumb, cu ajutorul elevilor. Retribuția în zile-muncă va fi folosită pentru asigurarea mijloacelor materiale necesare organizării unei excursii.

S-or fi întrebat mulți: cum pot sprijini cadrele didactice gospodăria colectivă? Și repet: cunoscînd-o cît mai temeinic. V-aș povesti o întâmplare de anul trecut cu urmări însă în prezent. Cadrele noastre didactice au bunul obicei să viziteze des sectoarele gospodăriei. Sectorul zootehnic la g.a.c. „Progresul” a fost „călcat” cel mai mult. Era așă o situație care și cerea acest lucru. Fluctuație de oameni, risipă de furaje, producție de lapte nemulțumitoare. Numai trei din 40 de oameni de aici aveau oarecare vechime. Există prostul obicei ca unii să ceară să lu-

creze la sectorul zootehnic, iar după ce acumulasem un număr de zile-muncă să treacă în alt sector. La ferma de animale trebuiau să fie repartizate, așa cum ne-a indicat partidul, cele mai bune cadre. Am socotit că nu poate fi o mai bună contribuție pe plan cultural la rezolvarea acestei situații, decît organizarea unei manifestări culturale pe o temă corespunzătoare. Ne-am oprit cu alegerea la piesa „Neamul Huțulanilor” de Mihail Leonard, a cărei prezentare a avut un efect foarte puternic. Acum producțiile în sectorul zootehnic sînt bune. Aici, ca și în întreaga gospodărie s-a aplicat retribuirea suplimentară, la extinderea căreia am contribuit prin conferințe ilustrate de exemple. Am combătut pe toate căile fluctuația, arătînd că ea aduce pagube atît gospodăriei, cît și membrilor săi. În sectorul zootehnic au fost promovați oameni; cei mai vrednici în frunte cu comuniștii, ca Maria Staicu, Stan Rică, Gherase Eftimie și alții.

Se înțelege de la sine că toate acestea nu sînt exclusiv opera cadrelor didactice din Găița, dar ele au o contribuție cu care pe bun motiv se mîndresc. Cu atît mai mult cu cît ea e recunoscută și prețuită de colectivisti.

Tot ce e în jur a crescut sub ochii noștri. În Făcăeni s-au împămîntenit nenumărate elemente de confort și civilizație. La șirul construcțiilor noi din comună se va adăuga în săptămînikle următoare școala cea mare, prima

școală medie, o mîndrețe de clădire făcută prin contribuție obștească.

Toate acestea ne mulțumesc sufletește. După cum ne mulțumesc scrisorile foștilor întovărășiți din Argeș sau Giurgiu, care anunță că după vizitele făcute la G.A.C. „Progresul” și în care învățătorii noștri le-au fost călăuze, au intrat la rîndul lor în gospodăria colectivă. Un izvor de satisfacție constantă și puternică, îl constituie grija neîncetată a partidului și guvernului pentru viața noastră. Hotărîrea recentă privind creșterea salariilor, ne vizează și pe noi, cadrele didactice. Cît de profundă e semnificația acestui fapt am putut-o vedea dintr-o singură comparație cu trecutul. Dașcăii bătrîni ca Mitu Aurel, ne-au amintit cu acest prilej, că în timpul regimului burghezo-moșieresc primeau salariul numai de două ori pe an. Că odată manifestîndu-și la București protestul, ei, luminătorii satelor, au fost împrăștiți cu furtunurile cu apă.

Grijii părintești pe care ne-o poartă partidul și guvernul, noi, cadrele didactice li vom răspunde cu eforturi înzecite atît pe tărîmul învățămîntului, în școală, cît și în munca de culturalizare a maselor de colectivisti.

GH. TIMOFTE
directorul școlii elementare
din satul Găița, comuna Făcăeni,
regiunea București

Raftul cu cărți

De la gară, moș Alecu Bivol m-a însoțit pînă hăt, spre centrul satului Costești. Purta sub braț cele două cărți pe care le cumpăraseră — cum îmi spusese mîndru — „de la librăria cea mai mare din Iași”. Și vorbea mereu, cam subțiratic și cam grăbit de parcă voia să-mi spună totul dintr-o dată:

— Așa cum îți spuneam: niciodată nu mă întorc cu mîna goală, m-am obișnuit așa și nu mă simt bine dacă mă-ntorc din țîrg fără o carte.

— Li fi avînd bibliotecă tramușică — îl ispitesc.

Moșul clipește repede, ca omul mulțumit și dornic să spună și altora o bucurie a lui:

— Am, Cam puțintică, ce-i drept, da' am laca, cu aiestea două, am 56. Vezi mata, am auzit de scriitorul ăsta că-i strasnic. Am citit eu mai demult o carte de-a lui, „Pămînt desțelenit”, îi li auzit mata...

— Șolohov?

— Exact. Am văzut și filmul: strasnic. Și-am întregat-o pe tovarășa bibliotecară că unde aș putea găsi eu o asemenea carte. Și ea mi-a spus să mă duc în cutare și-n cutare loc, și acu' iacătă-o: două volume.

Moșul ducea, într-adevăr, ca pe un trofeu, cele două volume din „Pe Donul liniștit”.

— Citești de mult, moșule? — îl întreb prin surprindere. Mi s-a părut că a tresărit. Apoi a lușit, a mai pipăit cărțile de sub braț și m-a privit scurt. Se vedea că se codește să răs-

pundă dar, citind în privirea mea insistență, a răspuns în treacăt:

— De vreo cinci ani.

— Și cîți ai de toți?

— 64.

— Și de ce ai început atît de tîrziu?

— De ce? Parcă dumneata nu știi?! Faptul mi s-a părut important, nu atît pentru că un țaran de 64 de ani citește cărți de literatură — lucru obișnuit și destul de frecvent astăzi — ci mai ales că pasiunea aceasta îl duce pînă la a-și închege o bibliotecă personală.

Mă uitam la el, cum mergeam alături, și parcă vedeam în făptura lui mărunță și brumată de om, un om care s-a regăsit pe sine abia acum, după ce o viață a bătut cărări de noapte și neștiință. Ce ar fi fost el, omul cu atîta dragoste de carte, dacă ar fi avut la timp posibilitatea să se cultive? Cu aceste gînduri, nici n-am observat cînd moșul s-a oprit.

— Eu am cam ajuns acasucă. N-ai vre să-mi vezi biblioteca?

În odaia „de curat”, cu miros de sîminoc și levănțică, într-un raft nou de scîndură, împodobit cu hîrtie răiată în colțuri și colțurile, stăteau aranjate cu grijă cele 54 de cărți. Am citit cîteva titluri: Ion Creangă — Amintiri din copilărie; M. Sadoveanu — Mitrea Cocar, Opere, Frații Jderi, Marin Prea — Moromeții; Șolohov — Pămînt desțelenit; Mihai Beniuc — Mărul de lingă drum...

ȘT. O. MUGUR

O călătorie imaginară... cu rezultate concrete

La căminul cultural din comuna Bogza, raionul Rîmnicu Sărat, se anunțase o manifestare interesantă: „Călătorind prin gospodăriile colective frumuse în creșterea animalelor”. Ea a stîmțit interesul colectivizatorilor și în special al îngrijitorilor de animale, dornici de a-și însuși experiența înaintată a îngrijitorilor frumuseți din alte gospodării.

Tinerii colectivisti din gospodăria colectivă „Victoria socialismului” vizitaseră cu puțin timp înainte gospodăriile colective din comunele Ciorăști și Bălăceanu din cadrul raionului, cu care prilej și-au dat seama o dată mai mult de importanța dezvoltării sectorului zootehnic. Chiar din primele luni de la înființarea gospodăriei, ei au început să-și cumpere animale și să ridice construcțiile necesare adăpostirii lor. (În prezent, gospodăria colectivă din comuna Bogza are 86 taurine, dintre care 40 vaci de lapte, 716 oi, 36 de porci și peste 1000 de păsări). Dezvoltarea sectorului zootehnic, a pus însă în fața gospodăriei problema hrănirii și îngrijirii științifice a animalelor.

Căminul cultural (director Mircea Croitoru) s-a orientat și de data aceasta cît se poate de bine, organizînd o serie de manifestări culturale în sprijinul întăririi și dezvoltării gospodăriei colective. În cadrul acestor manifestări căminul a pus un accent deosebit pe sprijinirea dezvoltării sectorului zootehnic, a ridicării calificării îngrijitorilor de animale. Așa s-a născut ideea de a se organiza o manifestare care să popularizeze experiența gospodărilor frumuseți în îngrijirea animalelor și obținerea de producții mari.

Manifestarea „Călătorind prin gospodăriile colective frumuse în creșterea animalelor” care a avut loc de curînd, a atras peste 50 de colectivisti și în primul rînd pe îngrijitorii de animale. La această manifestare participanții au cunoscut realizările gospodăriilor frumuseți din regiune ca: Baba Ana, Săbăteni, Vilecele, Nicolaești și ale altor gospodării din țară ca: Bod, Cristian, Sîntana și Lencușeni.

Reușita manifestăriei s-a vădit nu numai în numărul participanților ci și în discuțiile care s-au purtat pe marginile ei.

— Și noi am putea obține o producție mai mare de lapte pe cap de vacă furajată, dacă hrănirea și îngrijirea s-ar face ca la gospodăria colectivă din Bod — fu de părere brigadierul Radu Șerban.

— Ați văzut ce venituri mari obțin colectivistii din Sîntana din creșterea porcilor? Aproape 800.000 lei. Să ne însușim din experiența lor în organizarea fermei de porci — interveni Nicolae Munteanu.

— Ca să ajungem la un sector zootehnic bine dezvoltat — a arătat Costică Croitoru, nu e de ajuns să ne ocupăm numai de cumpărarea animalelor, ci trebuie să creăm un nucleu din prăsilă proprie. În grajdurile noastre se găsesc acum animale din mai multe rase, dar prin selecție trebuie să ajungem la cît mai multe exemplare de mare productivitate.

S-au mai purtat discuții și pe marginea ridicării construcțiilor ieftine și durabile prin folosirea resurselor locale, ca și despre asigurarea bazelor furajere.

★

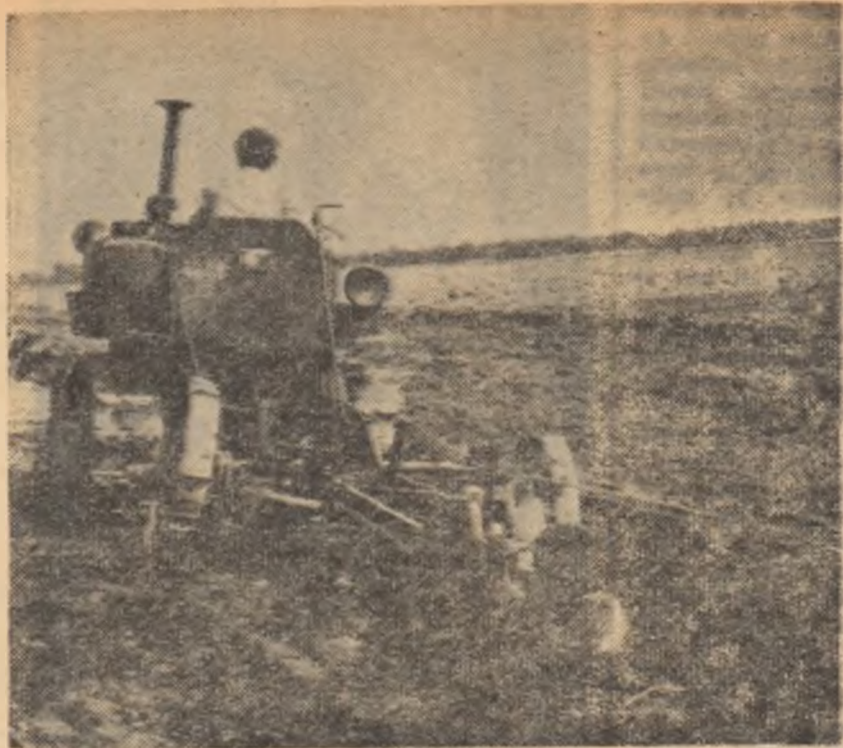
Căminul cultural din comuna Bogza a dobîndit o experiență bună în organizarea unor manifestări legate de întărire și dezvoltarea gospodăriei colective din comună. Conferințele, convorbirile, jurnalele vorbite și programele artistice în sprijinul întăririi gospodăriei, și-au dovedit eficiența. Aceasta s-a reflectat de altfel în rezultatele obținute de gospodărie atît în sectorul vegetal cît și în sectorul zootehnic.

MARIA CHIRULESCU

— Numai așa îl fac să mai treacă și pe la cămin.

CĂILE RENTABILITĂȚII

La gospodăria agricolă de stat Rîlov, regiunea Ploiești, se execută arăturile adînci de vară

În dimineața cînd am sosit la sediul gospodăriei, președintele, Ilie Căpățînă, tocmai citea scrisoarea trimisă de membrii gospodăriei colective din Coarageaua, raionul Fetești. Zimbea satisfăcut. „Și cei de la Rupea. Andrășești și Făurei și-au înmulțit ferma cu produși de rasă trimiși de noi. Chiar azi am livrat 300 de porci gospodăriilor din raionul Urziceni. Acum o nouă solicitare...” — spuse președintele după ce citise scrisoarea.

★
Istoria fermei de porci de la Hălchiu pe care mi-a relatat-o președintele, este istoria grijii și hărniciei cu care s-au preocupat colectiviiști de dezvoltarea acestui sector.

De la 36 de porci (15 scroafe) cit aveau în 1951, au ajuns azi la peste 1500 de porci (200 scroafe) care le aduc un venit de 1.300.000 lei.

Porcii pe care îi cresc azi și care și-au dobîndit aprecierile multor gospodării colective

din țară, sint rezultatul încrucișărilor dintre Marele Alb și Landras datorită acestui fapt, porcii obținuți au o creștere precoce și sint buni de carne.

— Dacă ați sta mai mult timp la noi, mi spuse președintele, în timp ce vizitam ferma, ați putea să vă convingeți de creșterea zilnică în greutate a porcilor.

— Poftiți pe la noi, ne invită îngrijitoarea Emilia Cotînghie, cînd ajungem în dreptul gospodăriei. — Poftiți, să vedeți cum îngrijim porcii.

Aflu aici lucruri interesante de felul cum se hrănesc și se îngrijesc porcii puși la îngrășat. Curiozitatea mi-o stîmbește faptul că mă aflu într-o gospodărie unde nu se cultivă porumbul.

— Rațiile furajere se întocmesc ținînd seama de vîrstă și greutatea porcilor supuși îngrășării. Le asigurăm furaje bogate în proteine, albumină digestibilă, vitamine și săruri minerale, care stimulează puternic pofta de mîncare și, ca urmare, îngrășarea se face într-un timp mai scurt — îmi explică Emilia Cotînghie.

Pentru îngrășarea porcilor, colectiviiști folosesc rezidurile industriale de la mări și fabrici de bere, cartofi fierți, borhot, porumb siloz (iarna), verdețuri (vara) și porumbul boabe, pe care-l obțin prin schimbul cu alte produse.

La îngrășătoria de porci am aflat că gospodăria a parcurs un timp îndelungat pînă ce colectiviiști s-au convins că creșterea și îngrășarea acestora e mult mai rentabilă decît valorificarea porcilor.

— Înainte valorificam porcii imediat după înțarcare. Mai tîrziu ne am convins că acest procedeu nu e cel mai indicat — îmi explică președintele. De anul trecut valorificăm porcii numai după ce ajung la 90-100 kg. Anul acesta o să valorificăm 1200 de porci și o să livrăm peste 500 porci altor gospodării colective. Astfel, numai de la ferma de porci vom avea un venit net de 500.000 lei.

M-am oprit și ia una din maternitățile de scroafe, unde am întîlnit-o pe îngrijitoarea Maria Preoteasa. După curățenia și aspectul maternității mi-am dat seama că și aici, ca și la îngrășătorie, hărnicia și priceperea omului își spun cuvîntul.

În boxe, în jurul scroafelor, se găsesc zeci de porci neastîmpărați.

— Sint ca niște copii., exclamă Maria Preoteasa. Și în aceste cuvinte deslușesc grija și dragostea pe care le-o poartă. Ea obține în medie de la fiecare fătare cite 9 porci. Se întimplă și cazuri cînd scroafele fată chiar cite 14-15 porci.

— Și tocmai aici este secretul și priceperea îngrijitorului — intervine Ion Brendörfer, îngrijitor cu multă experiență. — Ca să n-ai mortalitate la porci, trebuie să fii foarte atent la mișcările scroafei (ca nu cumva să se culce pe ei) și la felul cum se hrănește fiecare porc în parte. Dacă observi că unul a supt mai puțin, atunci trebuie să-l hrănești suplimentar. De asemenea, trebuie să ai grijă și de hrănirea diferențiată a scroafelor cu porci.

— La început nu prea înțelegeam ce înseamnă o hrănire rațională — recunoaște Maria Preoteasa. — Dar rezultatele obținute m-au convins de necesitatea acesteia.

Colectiviiști din Hălchiu nu se mulțumesc cu rezultatele obținute. Despre acest lucru mi-a vorbit președintele în timp ce ne întorceam la sediul.

— Pe baza indicațiilor cuprinse în Raportul tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej la Plenara din 30 iunie — 1 iulie 1961, vom dezvolta și mai mult ferma de porci. De exemplu, pentru anul viitor vom contracta cu statul peste 2.000 capete și vom îngriji și hrăni animalele în așa fel ca să obținem rezultate din ce în ce mai mari și pentru ca ferma noastră de porci să devină tot mai rentabilă.

C. MARIAN

Pregătiri pentru campania agricolă de toamnă

Lucrările de recoltare și treieris au ajuns în faza finală. Pînă la data de 10 august 1961 recoltarea grîului și secerii în linii generale s-a terminat, rămîniind de recoltat suprafețe mici în regiunile Mureș-Antonoză Maghiară și Cluj. Orzul și orzoaica s-au recoltat în proporție de 96 la sută. Recoltatul ovăzului s-a realizat în proporție de 72 la sută, iar la gospodăriile agricole de stat 90 la sută.

În regiunile din sudul și vestul țării, sfecla de zahăr a fost recoltată în proporție de 95 la sută din sarcina de recoltare stabilită pînă la data de 10 august a.c. Suprafețe mai mari s-au recoltat în regiunile București și Banat.

În ultima săptămîină au fost executate arături de vară pe o suprafață de peste 450 mii hectare, realizîndu-se și depășindu-se sarcina stabilită pentru săptămîina respectivă în regiunile București, Banat, Maramureș și Oltenia. În total s-au executat arături de vară pînă la data de 14 august a.c. pe o suprafață de circa 1.600.000 hectare, ceea ce reprezintă 60 la sută din prevederi, din care gospodăriile agricole de stat au realizat peste 70 la sută.

A luat sfîrșit mîierea de însămîntare a plantelor de mîiere în mîriști, realizîndu-se suprafața de 286.000 hectare, cu 76.000 hectare mai mult față de suprafața semănată anul trecut.

În scopul creării unui belșug de produse lactate, carne, ouă etc. Congresul al III-lea al P.M.R. a pus în fața gospodăriilor agricole de stat, gospodăriilor agricole colective și întovărășirilor agricole sarcina sporirii rapide a efectivului de animale și ridicării permanente a productivității lor. Realizarea acestei sarcini, așa cum rezultă din lucrările recente; plenare a C.C. al P.M.R., depinde în măsură hotărîtoare de asigurarea unei baze furajere corespunzătoare cantitativ și calitativ. Conștienți de acest lucru, muncitorii, tehnicienii, inginerii și specialiștii din unitățile agricole socialiste urmăresc cu multă atenție dezvoltarea furajelor destinate însilozării pentru a nu scîpa timpul optim de recoltare și însilozare.

În prezent în multe regiuni ale țării unde porumbul pentru siloz a ajuns în faza de lapte-țeară, s-a și trecut la însilozarea acestuia. Pînă la această dată s-a însilozat cantitatea de circa 710.000 tone.

Avînd în vedere că timpul este destul de înaintat și că se apropie perioada cînd urmează să se înceapă lucrările de însămîntare de toamnă, este absolut necesar să se ia toate

măsurile organizatorice și tehnice pentru a se urgenta și termina recoltarea orzului și ovăzului în regiunile unde această lucrare a rămas în urmă.

Ritmul recoltării sfeclei de zahăr trebuie intensificat în regiunile Galați, Ploiești, Crișana și Oltenia pentru a se asigura fabricilor de zahăr cantitățile necesare în raport cu capacitatea de prelucrare a acestora.

Trebuie grăbit controlul semînțelor destinate pentru însămîntările de toamnă, în așa fel ca lucrările de analiză să fie terminate pînă la 1 septembrie a.c.

Este nevoie de asemenea să se urmărească în permanență modul de păstrare a semînțelor și să se grăbească condiționarea acestora.

Pentru executarea arăturilor de vară se impune folosirea tuturor tractoarelor disponibile de la recoltări și treieris,

care să fie folosite cu maximum de randament la urgentarea terminării acestor lucrări.

Datorită faptului că porumbul pentru siloz a ajuns în faza optimă pentru a fi recoltat și însilozat, se impune să se treacă din plin la organizarea transportului, tocaturii și însilozatului chiar în ziua recoltării.

O dată cu executarea acestor lucrări, este necesar să se concentreze toate forțele pentru pregătirea în bune condițiuni a terenului în vederea însămîntărilor de toamnă, aplicîndu-se regulile agrotehnice recomandate de Ministerul Agriculturii, ceea ce reprezintă cheia succesului în obținerea unor producții mari în anul viitor.

Ing. NICOLAE DIMITRIU
Director
în Ministerul Agriculturii

Cînd de-arat voi termina

Frunză verde-a plopuțului
În lunca Potopului,
Pe miriștea grînelor,
Ea lumina stelelor
Se plimbă un om voinic
În cămașă și ilic.
Nu se plimbă pe picior
Ci conduce un tractor
Ce-are-n față doi bujori,
Doi bujori scinteietori
Luminînd pînă în zări.
Vede omul ce lucrează
Și brăzdarul cum brăzdează.
— Frunză verde de bujor

Lasă plugul, pușor,
Vin' cu mine în zăvod.
Să ne iubim amîndoi.
— Așteaptă-mă, puică dragă
Să termin tarlăua-ntreagă
Și la tine voi veni
Și-amîndoi ne vom tubi
Cînd de-arat voi termina
Cîmpu-ntreg și țarina.

Auzit de ION CRUCEANA
în satul Caparna, comuna
Dragodana, raionul Găești

Îngrijitorul Ion Kramer printre cei 200 de porci puși la îngrășat ai fermei G.A.C. „Partizanii păcii” din comuna Ardud, raionul Satu Mare.

NOTĂ

Lucruri care nu sînt... mărunte

unde într-un nor de praf se zărea o batoză. Apoi, vîzîndu-ne cam nedumeriți, scoase din buzunarul cămeșii o hîrtie, o des-pătură nervos și începu să citească. Accentua fiecare cuvînt de parcă ar fi citit un proces verbal deosebit de important: „De la 6 dimineața ne-am căznit să pornim motorul... La 9 am reușit. A pornit încet, a pufăit, dar la 10 s-a oprit din nou. Pînă la amiază la ora 1, batoza n-a mai pornit de loc... Cînd a pornit s-a rupt eureka. Am reparat-o. Dar după ce o cusurăm, iarăși s-a întors că a fost prea lungă. Veniți să vedeți ce batoză și ce motor ne-au trimis cei de la S.M.T. Cîmpia Truzii”.

Nu-și terminase bine vorba,

cînd liniștea se așternu peste cîmp. Nu se mai auzea nici pufăitul tractorului, nici duduțul batozei. Se oprise totul din nou parcă anume pentru a întări spusele omului.

Cel care ne oprise era un om de vreo 35 de ani, brigadierul brigăzii a doua de cîmp din gospodăria „Drum Nou” din Lunca. Cînd află că sint ziarist și nu inginerul de la regiune, cu care mă confundase, se uită puțin îngîndurat. Își împinse spre ceafă pălăria înaltă de paie și se adresă mai liniștit:

— Atunci vă rog să scrieți cel puțin la revistă. Neapărat să scrieți despre necazul nostru și despre S.M.T.-ul care ne-a trimis asemenea mașini... Să

știți, tovarășe, că noi, brigada, am terminat secerișul în șase zile. În șase zile am secerat grîul de pe 210 hectare și n-am avut nici un bob pierdut. Acum, în pale merg spice întregi. Nu vreau să prăpădesc nici un bob din ce am lucrat cu brigada un an de zile. Să scrieți despre asta!

Omul se liniștise puțin, ne-a întins mina și s-a îndepărtat. A luat-o pe o cărare spre gospodărie. Mergea să rezolve problema. Mergea drept, cu pași hotărîți. Mă uitam îndelung la el, știam dinainte că va reuși.

De atunci au trecut citeva zile și grîul brigăzii a doua din Lunca, se află probabil în magazinele gospodăriei. Îndeplinind promisiunea dată brigadierului, am așternut aceste rînduri. Poate or servi ca învățăminte pentru cineva.

I. R.

fică de amatori prezintă și un emoționant bilanț în domeniul muncii de deservire cultural-artistice a maselor cu spectacole de valoroasă ținută artistică. Statisticile marelui întreceri a talentelor din popor consemnează peste 95.000 de spectacole la care au participat aproximativ 21 milioane de spectatori.

Repertoriile formațiilor artistice, îmbogățite și amplificate cu noi și valoroase lucrări, au înmănușat cîntece închinăte partidului, cîntece despre patrie, despre munca și viața nouă a poporului nostru, cîntece sovietice ori din muzica clasică.

Grăitoare este și inițiativa unor formații artistice care, în dorința de a întâmpina aniversarea partidului într-un mod sărbătoresc, s-au prezentat în concurs cu lucrări originale, create în bună parte de dirijorii acestor formații, cum sînt: „Poemul Lenin” (corul Reșița), „Pe pladuri hunedorene” (corul Hunedoara), „Suia de la Cîmpulung” (I.M.S. Cîmpulung Muscel), „Hidrocentrala de pe Argeș (Domnești-Argeș), „Cîntec de colectivă” (Fierbinți-București), „Cantata înfrățirii” (Nochrich-Brașov).

Ca în toate celelalte sectoare ale vieții noastre, artiștii amatori și-au fixat drept unul din obiectivele principale ale activității lor lupta pentru calitate, străduindu-se să realizeze spectacole de înaltă măiestrie artistică. În această puternică năzuință, formațiile de amatori au fost sprijinite cu mult entuziasm și competență de numeroși oameni de specialitate din instituțiile de artă și uniunile de creație.

Fără îndoială, principalele succese realizate în actualul concurs se datoresc în primul rînd sprijinului permanent și direct acordat sindicatelor și sfaturilor populare de către organele de partid care au îndrumat și orientat permanent conținutul activității artistice de amatori.

Spectacolele fazei finale a concursului care se desfășoară în prezent în Capitală, constituie încă o mărturie a înfloririi artei amatore, a permanenței ei dezvoltării.

Zeci de mii de oameni ai muncii prezenți fie în sala de concurs, fie la spectacolele ce vor avea loc pe estradele din piețe și parcuri, ori în întreprinderi — vor avea prilejul să urmărească evoluția unor formații cu îndelungată activitate artistică cum sînt, de pildă, corurile din Chișinău și Nochrich — datînd de peste 100 de ani, Ceuaș — regiunea Mureș — Autonomă Maghiară și Putna — Suceava care vor sărbători în curînd 100 și respectiv 50 de ani de existență, alături de numeroase alte formații înființate în anii puterii populare, a căror faimă a trecut de mull granițele țării.

Văzînd și în această grandioasă desfășurare a talentului popular un puternic mijloc de afirmare a alianței dintre clasa muncitoare și țărînimă muncitoare, artiștii amatori de la orașe și sate, participanți la finală, transformă această emoționantă întrecere artistică într-o caldă și entuziastă manifestare a dragostei și atașamentului poporului față de Partidul Muncitoresc Român, gloriuosul stegar al luptei pentru desăvîșirea construcției socialismului în scumpa noastră patrie.

Talentata solistă vocală Maria Rusu de la căminul cultural din satul Săsar, comuna Recea, regiunea Maramureș „Așa se joacă binatului „1

La rampă s-au aprins iarăși reflectoarele, gongul a bătut și, după doi ani, cortina Teatrului C.C.S. s-a ridicat simbatic prezentînd publicului primii finaliști ai celui de-al șaselea Concurs, coriștii sindicatului lucrătorilor din învățămînt — Baia Mare. Emoțiile care i-au stăpînit multe zile pe interpreți se risipesc cu fiecare ridicare de cortină și pe scenă formațiile potesc la înălțimea cu exigența juriului și cu aplauzele spectatorilor.

Unsprezece mii din cele 615 mii de artiști amatori care au pornit întrecerea — în cinstea celei de a 40-a aniversări a Partidului și celei de a 17-a aniversări a eliberării patriei — au venit la marea întîlnire de la București. Față de concursul din 1959 numărul corurilor angajate în întrecere a crescut cu 914, ajungînd la 6.147; al echipelor de dans cu 1.163 ajungînd la 9.126; iar numărul brigăzilor artistice de agitație s-a dublat, fiind astăzi 6.400. Cînd luăm cunoștință de aceste cifre e bine să ne amintim totodată că în 1938, în întreaga țară, existau doar 90 de coruri și 70 echipe de dans!

Impresionează însă nu numai creșterea simțitoare a numărului de concurenți, ci și participarea intensă a maselor largi de oameni ai muncii la viața artistică. De la primele contacte cu finaliștii se desprind anumite fapte semnificative. Se poate spune deja că finala de la București demonstrează trecerea pe o treaptă calitativ mai înaltă a mișcării noastre de amatori. Evoluții ca cele ale dansatorilor de la Combinatul „1 Mai” din Satu Mare, ale coriștilor din Fierbinți-Urziceni, ale

șibularilor din Lunșă nu numim decît care ne vin mai redevodesc depășire letantismului, prezerați artiști. Și cînd nu ne gîndim numai mai înalt de la prezentarea ucheagată, cu o temță, axată pe realitate noi de azi.

Adevărate poemate partidului —

Scenă din programul de agitație a din comuna Peciu Dobro

ducătorul revoluției care a făcut posibilă creșterea impetuoasă a activității artistice de amatori de la prima ridicare a coborîre a concurs. Mulțumim glăsuțelor programului inimoșii tineri din de agitație a Casei tură din Fetești. În sunat mîndria că reie în întregime ce Raportul tovarășului Dej la Plenara C. 30 iunie — 1 iulie din raionul Fetești mai multe ori. În din faptul de viață rătat cum au reușit obțină producții de a arunca o primitivism în viitor, nu neze și ultimele st Căldura cu care c gada de către p

MĂRTURIE A ÎNFLORIRII artei populare

de CORNELIA FILIPAȘ
Director în Ministerul Învățămîntului și Culturii

În aceste zile, scena Teatrului C.C.S. din Capitală găzduiește cea de-a VI-a ediție a concursurilor republicane ale artiștilor amatori de la orașe și sate.

211 formații însumînd peste 11.000 artiști amatori de pe întreg cuprinsul țării, vor ogîndi prin cîntecele și jocurile lor, gîndurile și sentimentele, înfruptările minunate, viața nouă, îmbelșugată a poporului nostru muncitor avîntat în lupta pentru construirea socialismului.

Inchinat celei de a 40-a aniversări a partidului și celei de a 17-a aniversări a eliberării patriei de sub jugul fascist, acest însemnat eveniment artistic național reprezintă faza ultimă, de încununare a unei ample întreceri artistice la care au participat peste 24.000 de formații artistice ale sindicatelor și așezămîntelor culturale, cu peste 650.000 membri, reprezentînd o creștere de aproximativ 6.000 formații față de cel de al V-lea concurs desfășurat în anul 1959.

În multe regiuni, dintre care se remarcă îndeosebi Oltenia, Suceava, Brașov, București, Cluj și Ploiești, concursul a stimulat organizarea a

numeroase formații noi, dintre care unele deosebit de valoroase au ajuns chiar în faza finală. Așa sînt, de pildă, corurile I.M.S. Cîmpulung Muscel, Rulmentul-Brașov, Schela Moreni-Ploiești, Fierbinți-București, Roznov-Bacău, Putna-Suceava, echipele de dansuri de la Combinatul de industrializarea lemnului Galați, Comana-Brașov, formațiile instrumentale de la Centrul mecanic — Arad, I.C.O. Timișoara, Gighera — Oltenia, Pietroșani—București etc.

Demnă de semnalat este și participarea unui număr evident mai mare de orchestre simfonice și semisimfonice, colective de operetă și de balet care au abordat în repertoriul lor lucrări clasice, specifice genului.

O realizare a celui de al VI-lea concurs artistic o reprezintă și creșterea numărului de artiști amatori, îndeosebi formațiile corale și de dansuri.

La actuala finală, mișcarea artis-

Unitate, ordine, armonie... și în plus o reușită execuție artistică... Iată caracteristici ale corului căminului cultural din comuna Fierbinți, raionul Urziceni

O fată cîntă

Cîntă fată... Zeci și zeci de fete înfloresc de-o tăie frumoasă.

Zeci de ochi îi mișcă ușor, Părul răsucit ca un fușor.

În numai flutur și mărgărit, Fetele cu mări de spice-n etc...

Cîntă fată... Glasu-mbătelor Unduiește clar ca un izvor.

Și răsună-n versul măgăreț Tot ce de velenuri am vădat.

Și răbăte-n versul chisat Tot ce-n omii noi am înolimat.

Gîndul nu spre tot ce vom mai face Și dorim-o de-o cădă în pace.

Cîntă fată — și-ntr-un glas cu ea, Cîntă căsă, totă țara moa!

STELIAN FILIP

gura de RIESLING

Mihai Butnaru se întorsese de la baza de recepție cam hurdacuit și colbuit, totuși bine dispus și cu un licar de șiretente în ochii lui codăți, ca și cum ar fi ascuns înfrunzită o taină. Așa să fi fost oare? Vom vedea îndată.

Fusese delegat să însoțească autocamionul colectivei cu înființat transport de grâu din cel livrat statului pe bază de contract. Bădăria Mihai punea todeauna la drum cu dragă inimă. Orice nevoie s-ar fi ivit la colectivă, el era gata de plecare. Nu că ar fi fost vreun fluiereț vînt, nici vorbă, dar îi plăcea lui bădăria Mihai să umble și să vadă lucruri, să cîntărească cu ochii lui ce s-a făcut acolo sau dincolo, să oblicească te miri ce tapte, cum mai e prin sate și cu ce se laudă alții, pentru ca, aflînd la taciale ce mai veste-poveste, să știe cu ce le-a rămas lor înșile, popeștenilor, să se laude. Dar acum, o dată întors de la bază, bădăria Mihai nu mai adună în juru-i pe nimeni ca să istorisească ce fel de bob au predat acolo sălceii sau petrenii sau creștenii, ori ce mai spuneau vălurenii și tăscănenii, ci, de cum sări din autocamion, prînse a striga, cu acea licărire șugubeață în priviri despre care pomenirăm mai sus, la un băietan aflat și el prin largul ogrăzii:

— Ionică! N-ai, mă cucuiatul? Vin degrabă la mine!

Băietanul, călare pe-o joardă mai noduroasă și gătită la capătul de sus cu un cap de cal din carton, veni în buiestru. Picioarele îi erau pline de vîntăi, iar fruntea și nasul de jălituri, semn că Ionică al nostru cunoștea prea bine mîngierile grohotișului și lăstărișului.

— Ionică, dă bice și spune-i lătime-tu să pregătească cele pahare, că aduc către seară un vin din Laturi. Spune-i așa: Riesling de cel din Laturi. Spune-i și mine-ta. Ții minte?

— Lirsing, cum să nu țin! — se grozăvi Ionică, fierbind în trap bătut. — Am mai bătut noi de-alsta și la bădăria Mîlcu.

— Mă, spune-le că-i din Laturi, auzi tu? Călărețul o zbughise ca vîntul și bădăria Mihai rămase în loc rîzînd și pipăind apăsât tașca în care adusese trei sticle cu Riesling. Le cumpărase în drum de la un bufet. Știa el de ce și pentru cine.

— Și cum, mă? Chiar așa a zis?

— Chiar așa, tătucă. Lirsing din Laturi. Cică vine către seară.

Auzind ce spune copilul, Petrea Butnaru, fratele mai mic al lui bădăria Mihai, aruncă o privire cam nedumerită și cam întepată către nevastă-sa, Aglaia. Femeia se oprise din dereticat și sta încruntată cu mințile înfipse în solduri, gata de hartă cu un potrivnic nevăzută.

— Bine, Ionică — zise omul cu o liniște stăpînită în glas. — Acu du-te la joacă.

Nici nu ieși călărețul bine pe ușă, că Aglaia și slobozii, după cum îi era firea, un potop de vorbe:

— Da' să se ducă unde-a fost poftit, că n-am eu nevoie de vinul lui! A făcut-o pe firoscosul cu noi, și-acum îi arde de săgă? Asta-i vorbă de om cu fimple sure? Care vin „din Laturi”, mă rog? Știu și copchii că Laturile ls acum miriște. Spune dumnetale și spună cine-o vrea: de unde Riesling? Apoi, bărbate dragă, glumă, glumă, da' pin-ai-ci! S-au fâgășuit lucrurile pe voia lui și a celorlalți? S-a scos via din Laturi și s-a pus grîu? Ce mai vrea? Să facă bine și să ne dea pace! Eu una, de Rieslingul lui nu mă ating, nici de m-ai pica cu ceară!

Și tot grăind așa, femeia scăpăra la fulgere din ochi în timp ce Petrea Butnaru, mai domol la vor-

bire și mai blajin din fire, rostea și el cite un „da” sau „de bună seamă”. Avea însă de grijă să strecoare și cite un „n-o fi dracul chiar atît de negru”, ca să nu ma pună și el paie peste focul ca și stins al acestei vechi neînțelegeri.

Totul începuse astă-toamnă de la o discuție cit se poate de pașnică și de priință. Cei doi frați, bădăria Mihai și Petrea, stăteau de vorbă într-un amurg cu țigările în colțul gurii și cu coatele rezemate de pămînt. Aglaia pregătea un cuptor de alivenci.

— Mda, bădăria Mihai... o văzurăm și pe-asta.
— O văzurăm, Petrică.
— Tot satul laolaltă. Măi, măi, îți e inima floare! Știi dumnetale, stau uneori și cuget: a fi tare colectivă noastră?

— A fi, Petrică, a fi, că și oamenii ls de nădejde.
— Am eu, bădăria, un plan. Am stat și m-am socotit... cu privire la pămîntul din Laturi.

— Ce spui, Petrică? Apoi să știi că ne brodim. Tot la viile din Laturi mă gîndeam și eu.
— Iaca întimplare!

Pămîntul din Laturi era o fișie de vreo zece hectare, în josul satului, întinsă la picioarele zaplazurilor. Numele i se trăgea pesemne tocmai de la această așezare în margine de sat. Bătrînii povesteau că odinioară pămîntul acesta fusese pășuna. Cu timpul, oamenii puseseți viță hibridă.

— Și știi ce chibzuim, bădăria? — urmă Petrea. — Iaca, zic, fiindcă s-a scris tot omul în gospodărie, a venit timpul să ne îngrîșim mai cu osîrdie și de pămîntul din Laturi. Păi ce, pricajita aiasta-i vie?

— Chiar așa!
— Ici bătrînă, colo cu goluri, nu, nu mai merge!
— Își susțin pleoara fratele cel mic. — E timpul să facem din Laturi o via roditoare. Nu zic bine?

— Zici și nu prea — răspuse bădăria Mihai.
— Dumnetale cum chitești că...?
— Ar fi bine s-o scoatem de tot. Dacă punem cereale, o să fim mai cîștigați.

— Cum, să prăpădim vișoara?
— N-ai spus singur că-i prăpădită? De ce să mai băgăm bani în ea? Și-apoi, terenul fi bun pentru grîne. Să punem viță altotă, dar s-o punem pe dealuri! Facem terasări.

Petrea clătina din cap și spuse oînd:

— Bună, reă, oamenii s-au obișnuit cu dînsa. Li-i dragă. Cînd n-ai nobilă, merge și hibridul.

— Merge, dar merge cam prost, — apăsă fratele cel mare. — Noi avem nevoie de locurile șese ca de aer. Țînud hibridul în Laturi și cheltuind cu el, pierdem. Să băgăm banii în terasări, așa e bine.

Petrea o ținu pe a lui:

— Ba, că nu gîndesc toți așa. Oamenii...
— Care oameni? — îl întrerupse celălalt. — Nu cumva îi vorba de Aglaia? Ori ți-a rămas gîndul la cele trei rînduri de butași pe care i-a avut? Să nu tragem, frățioare, înapoi ca racul.

Petrea se făcu stacojiu. Îi era ciudă că bădăria Mihai îl judecă greșit. Poate că în străfundurile inimii lui, îl mai întepa oleacă acel „ai mei” cu care își dezmiarda pînă mai an butașii aduși ca zestre de Aglaia. Se obișnuise să aibă la beci butașul cu vin, chit că, ce-i drept, era cam acru, și să vadă cum îi scoate femeia cite-o cană plină, cînd se întorcea de la lucru. Acum însă credea sincer în regenerarea viei din Laturi, pe care o vedea în întregul ei, ca avut obștesc. Iar acest impuls era mai puternic decît argumentele fratelui.

— Te temi de gura Aglaiei, sau cum? — stăru bădăria Mihai.

— Tot omul se ferește de gura femeii. Vorba e să nu cătăm îndărăt, ci să facem cum îi bine.

— Via din Laturi nu rentează. Așa spunea și președintele. Puietul de păstrăv nu-i prinzi cu crîsnicul! Trebuie făcut eleșteu, crescătorie, lucru trahnic. Așa și cu via. Șesul pentru grîne, dealul pentru viță. Și-om face cum o hotărî adunarea generală.

— Foarte mulțămesc! A să vii dumnetale ca brigadier, a să vină președintele, a să mai ta cuvîntul nu știu cine... eu ce să mai zic? Iaca, bădăria, — urmă Petrea, — te-aș ruga ca un frate: nu te pripi, măi gîndește-te.

— Frate, frate — dar și colectivă mi-e mamă! — încheie neînduplecat bădăria Mihai.

În seara aceea, nimeni nu s-a atins de alivenci.

Soarta viei din Laturi a sîrmit discuții îndelungi în adunarea generală. Pînă la urmă, a reieșit limpede că e mai cu priință ca șesul să fie dat cerealelor să se renunțe la hibrid și să se pună viță nobilă de terase. Dar cum? Nu numai viță pentru vin,

ei și pentru struguri de masă. Și încă de cei din soiuri timpurii, cu care să deschizi piața chiar în prag de august. Vreo 5—6 hectare cu Ceasla sau Regina Viilor, și cu o producție de 7—8 tone (s-ar putea și 10 tone) la hectar, ei! — ce venituri frumoase vor aduce ele gospodăriei colective. Oamenii se sfătuiră, făcură calcule, hotărîră. Propunerea tovarășului Vasile Buculei, ca pe cele 10 hectare din Laturi să se însămînțeze grîu de mare productivitate și să se facă lot experimental, găsi la colectivisti o largă aprobare.

— Sara bună, cumnătică dragă! — zise bădăria Mihai intrînd în casa Aglaiei. — Sară bună, frate!

Era pentru înființarea oară, de astă-toamnă încoace, că venea la fratele cel mic. Mai încercase de citeva ori să le calce pragul, fi întrebare și cum vor petrece Anul Nou, dar Aglaia îi răspunsese mereu în doi peri și nu-i mai scotea din „firoscosul”. Îi purta pică de la povestea cu hibridul, deși uitase de via bătrînă, ba făcuse ea însăși zile-muncă la terasări, de unde în toamnă se jurase că n-o să lasă pe dealuri nici moartă.

— Sara bună, cumnătică Riesling, — îl luă ea peste picior. — Am auzit că s-a pus grîu și a ieșit vin.

— Numai trei sticle, dragă cumnătică. Iacă, Riesling cum o să avem și noi. Aceeași viță — zise bădăria Mihai ridicînd o sticlă în lumina becului. — Aur și mai mult nimic! Și cum de n-ai fi așa? Ia gîndește-te: grîul acela din soiul San Pastore a dat în Laturi 2.900 de kile la hectar.

— Și-apoi! Tot n-a dat cît dădea via.

— Stai! — glăsu bădăria Mihai, așezîndu-se. — Nu te pripi. Ce-am făcut noi acum în Laturi, Petreo?

— Am pus culturi furajere, — răspuse fratele cel mic.

— Am văzut și eu, — zise femeia, — că doar Laturile nu-s un capăt de pămînt. Colea, peste zaplaz.

— Atunci, ia socotește dumnetale: cite vagoane de siloz mai scoatem noi din Laturi, și cită carne, cît lapte și cîtă lînă ne-a aduce furajul?

— Acestea le știți dumnevoastră mai bine decît mine.

— Și mai știm ceva, — adăugă bădăria Mihai făcîndu-i din ochi lui Petre. — Că Rieslingul aiasta, de care vom avea și noi curînd, se cere turnat în pahare și gustat.

Femeia aduse pahare. Bădăria Mihai turnă surizător și închină: „În sănătatea dumnevoastră și pentru rodnicia teraselor!” După ce băură, întrebă:

— Măi bun decît hibridul, cumnătică dragă?
— Apoi, — încuviință femeia — știu că dumnetale n-ai să mori în drum între două plîni. O alegi pe cea albă!

Riseră cu poftă și turnară din nou în pahare. Femeia se duse la cuptor să scoată alivenci calde.

NICOLAE CULCEA

PARTIDULUI

Ca razele de soare primăvara
Dezmierzi în inimă florile iubirii
Și-nvălătura-ți dreaptă e comoara
Ce olămădește gîndul fericirii.

Spre noua viață ne-ai călăuzit
Și-ndemna ne-ai dat să mergem înainte.
Cu mine visul ni l-am împlinit
Și te iubim cu inima fierbinte.

Prin vremuri de restrîște și furtună,
Sub steagul tău am străbătut spre soare
Și azi, arctînd spre-nfîntoare culmi
Simțim puterea la biruitoare.

Ti-am ascultat temeinicul cuvînt
Și rodul adunat e azi cu spor,
Ne îndrumezi partidule ne-nfrînt
Spre luminosul nostru viitor.

GEORGE BREAZU
colectivist, comuna Leordeni,
regiunea Argeș

Tîlc nou

Stăpîni pe ale muncii nestemate,
Mai plin ni-e graiul, pașii ni-e mai mari,
Și-a fericit inima ne bate,
Cînd ni se spune, cald, milionari...

La astă vorbă-n alte vremuri, gîndul
Se-nflora și pumnii se-nclăștau.
Milionarii ne furau pămîntul
Și inima, și dorul ni-l furau!

Zdrobit ca piru-n brazdele mîriștii
Apuse vremi le-am îngropat sub lut
Milionarii de azi, colectivisti,
Tîlc nou pe glia țării au crescut.

GH. SCRIPCA

În interesul asigurării securității țărilor socialiste

Problema încheierii Tratatului de pace cu Germania și legat de aceasta, problema Berlinului occidental, continuă să stea în centrul atenției opiniei publice mondiale. Și nici nu s-ar putea altfel în actualele condiții cind — așa cum arată N. S. Hrușciov, șeful guvernului sovietic — „în centrul Europei s-a acumulat mai mult material inflamabil decît în orice altă regiune a lumii. De aici amenință să răbufnească din nou flăcările războiului mondial”.

Uniunea Sovietică și celelalte țări socialiste fac tot ce le stă în putință pentru a rezolva pe cale pașnică, într-o atmosferă calmă, problemele internaționale litigioase. Ținînd seama însă de faptul că puterile occidentale, în frunte cu S.U.A. își intensifică pregătirile militare în vederea dezlănțuirii unui nou război, țările socialiste sînt nevoite să ia o serie de măsuri menite să ducă la asigurarea securității lor, și la menținerea păcii în lume. Pe această linie se situează și măsurile enunțate în „Declarația guvernelor statelor participante la Tratatul de la Varșovia” publicată zilele acestea în presă.

În această Declarație se arată că „Guvernele statelor participante la Tratatul de la Varșovia se străduiesc de mulți ani să obțină o reglementare pașnică cu Germania. Ele pornesc de la faptul că această problemă s-a coapt de mult și nu mai suferă nici o amînire”. Tratatul de pace cu Germania trebuie încheiat neîntîrziat.

Guvernele puterilor occidentale nu s-au arătat însă dispuse să înceapă tratative pentru soluționarea de comun acord a acestei probleme. Dimpotrivă, în loc să vină la masa tratativelor, reprezentanții oficiali ai unor țări membre ale N.A.T.O. au anunțat sporirea efectivelor forțelor lor armate. Revamparea de la Bonn se înarmează și ei cu febrilitate și pretind tot mai insistenț să le fie puse la dispoziție arme nucleare și arma rachetă. Aceste pretenții găsesc ecou în rândurile a numeroși oameni de stat din occident care numai de teama miniei popoarelor nu s-au hotărît încă să satisfacă cererile conducătorilor de la Bonn.

În legătură cu Berlinul occidental, „Declarația guvernelor statelor participante la Tratatul de la Varșovia” arată că puterile occidentale nu numai că nu au depus eforturi în vederea normalizării situației, dar continuă să folosească intens Berlinul occidental ca centru de activitate subversivă împotriva R. D. Germane și a celorlalte țări socialiste. „Nu există nici un loc pe globul pămîntesc — se spune în Declarație — unde să fie concentrate atîtea centre de spionaj și de activitate subversivă a unor state străine și unde ele să poată activa atît de nestingherit ca în Berlinul occidental”.

Libertatea de circulație dintre cele două părți ale Berlinului — Berlinul democrat și Berlinul occidental — a fost folosită de către cercurile conducătoare de la Bonn și de alte guverne ale țărilor N.A.T.O. pentru a submina economia Republicii Democratice Germane, pentru a trimite pe teritoriul acesteia spioni și diversioniști. „Această activitate subversivă — se spune în declarația guvernelor statelor participante la Tratatul de la Varșovia — nu numai că aduce prejudicii Republicii Democratice Germane, dar afectează interesele celorlalte țări ale lagărului socialist”.

Pentru a se pune odată capăt acestor stări de lucruri, guvernele statelor participante la Tratatul de la Varșovia au propus Camerei Populare și guvernului R. D. G., tuturor oamenilor muncii din Republica Democrată Germană, să introducă la granița cu Berlinul occidental măsuri de natură să împiedice în mod cert activitatea subversivă îndreptată împotriva țărilor lagărului socialist și prin care să se asigure în jurul întregului teritoriu al Berlinului occidental, inclusiv la granița cu Berlinul democrat, o pază sigură și un control eficient.

Consiliul de Miniștri al R.D. Germane, luînd în considerare aceste recomandări, a adoptat o hotărîre în care se prevăd o serie de măsuri pentru asigurarea securității R.D.G., a poporului german și a celorlalte țări socialiste. Așa de pildă, se prevede să se introducă la granițele R. D. Germane inclusiv la granița cu sectoarele occidentale ale Marelui Berlin, controlul care se exercită de obicei la granițele oricărui stat suveran. La granițele Berlinului occidental se va asigura o pază de nădejde. Se reglementează trecerea cetățenilor dintr-o parte în alta a Berlinului și se recomandă locuitorilor de pe teritoriul R.D.G. care lucrează în Berlinul occidental să se angajeze în întreprinderile din Berlinul democrat.

Măsurile luate de guvernul R. D. Germane sînt salutate cu satisfacție și entuziasm de oamenii muncii din R.D.G. și de toți oamenii iubitori de pace din lume. În schimb ele provoacă furia și deruta cercurilor conducătoare de la Bonn și a unor puteri occidentale interesate în continuarea activității subversive de spionaj împotriva R.D.G. și a celorlalte țări socialiste. Furia lor este însă neputincioasă și zadarnică. Ele nu vor putea împiedica în niciun caz transpunerea în viață a măsurilor luate de guvernul R.D.G., măsuri care vor rămîne în vigoare pînă la încheierea tratatului de pace și care vor duce, fără îndoială, la asigurarea securității R.D.G. și a celorlalte țări socialiste.

Tineri din Berlinul occidental demonstrînd împotriva cursei înarmărilor. Pe pancartă scrie: „Luptați împotriva morții atomice!”

Năpăstuitele sate Pakistaneze

În nord-vestul peninsulei indiene este situat Pakistanul, țară întinsă pe o suprafață de 934.000 km. pătrați și cu o populație de 93.812.000 oameni. Pakistanul e alcătuit din două mari regiuni — de est și de vest, situate la 1.300—2.000 km. una de alta. Legătura între ele se face fie în linie dreaptă, prin teritoriul Indiei, fie ocolind întreaga peninsulă, prin Oceanul Indian. Capitala țării e Karachi. Alte orașe importante sînt Lahore și Dacca. Poziția sa strategică importantă — căci Pakistanul are granițe cu India, Iran, U.R.S.S., R.P. Chineză și Afganistan — a determinat puterile imperialiste și în special S.U.A., să dea „o mare atenție” acestei țări. Așa se face că, în urma presiunilor economice și a pomienilor în dolari, guvernul pakistanez au fost atrași în mreaja pactelor agresive imperialiste. Participant la blocul războinic S.E.A.T.O., Pakistanul joacă acum în struna imperialismului american. Ca urmare, deși țara este extrem de înapoiată din punct de vedere economic, 97 la sută din alocațiile bugetare sînt pompate pentru militarizare. Guvernul dictatorial de la Karachi, încălcînd voința poporului, a permis S.U.A., să instaleze în țară baze pentru arme rachetă, ceea ce aduce mari pericole pentru popor.

Neocupîndu-se de loc de starea țării și a poporului, guvernul pakistanez „conduc azi o țară în ruină și un popor de năpăstuiți” — scria pe bun temei ziarul „Afganistan Times”. Majoritatea populației formînd-o masele țărănești, ele, în primul rînd, sînt supuse exploatare și asupririi. Inșiși statisticile oficiale arată că numai 9 la sută din populația săracă a satelor posedă niscaiva pămînt. O recentă masacradă de reformă agrară s-a soldat cu îmbogățirea și mai mare a moșierilor. În provincia Sind, de pildă, 7.000 de moșieri stăpînesc în întregime terenurile bune de cultură, în timp ce două milioane de țărani n-au nici un petec de pămînt. O situație la fel de tragică domnește și în regiuni-

le Belucistan, Pundjab, Sylhet, Bengalul de est etc. În Bengalul de est, de exemplu, în urma recente „reforme a-

Cu astfel de atelaje nevolnice își lucrează țăranul pakistanez bruma de pămînt

grare”, din 19 milioane de țărani au primit pămînt doar... 2.000. Dar nici aceștia n-au putut profita de el. Pămînturile pe care abia le-au primit sînt supuse exproprierii, deoarece acolo se construiesc acum baze militare ame-

ricane. Această batjocură cinică a provocat mari răscoale în regiune. Jandarmii, împreună cu unitățile speciale americane (în Pakistan sînt 14.000 de soldați americani) au reprimat crîncen pe țărani, ucigînd mai mult de 600 oameni. Restul populației a fost strămutat pe teritoriul Pakistanului de vest, departe de vetrele natale.

Lipsa de pămînt a transformat satele pakistaneze în ruină, viața țăranilor devenind un adevărat chin. Electricitatea nu a pătruns în nici unul din cele două milioane de sate. Numai în așezările cu peste 300.000 de locuitori arde lumina electrică. Școlile și spitalele se numără doar cu zecile... la o populație de aproape o sută milioane oameni. „Indobitociți de mizerie, incultură și boli, sleiți de jaful și asuprirea moșierilor, de munca înrobitoare pe care o fac din tată în fiu — declara, pe bună dreptate, la recentul Congres al P.C. din India, Adnar Miravari, fruntaș comunist din Pakistan — țărani noștri (pakistanezi. — N.B.) deși alcătuiesc imensa majoritate a populației, duc o viață de iad. Vîrsta noastră medie nu depășește 28—35 de ani. Sîntem înapoiți și ne zbatem în plasa ucigașă a unor mari nenorociri. Numai ieșirea din S.E.A.T.O. și pornirea pe un făgaș progresist pot salva țara și poporul nostru de dezastru”.

PETRE TĂTARU

LUNA: — Simpatice, nu?
VENUS: — Da! Să-l invităm să treacă cît mai curînd și pe la noi.

(Desen de C. CRĂCIUN)

Hotărîre

DENIZ OSADEBEI (Nigeria)

Sfîrșească vorbele! Ajungă așteptarea!
Eu voi porni chiar mîine-n zori la drum.
Și-l unul singur, drumul. Plin de stăvili.
Ca șerpii, îl pîndesc primejdii la tot pasul.
Dar eu voi bate pîn-la capăt drumul,
Voi dobîndi ce inima-mă dorește.
Puterea minții omenești o voi pătrunde
Mi-or crește pruncii — știutori de carte,
Străină nu le va mai fi știința!
Voi bate pîn-la capăt drumul! M-oi întoarce
Mult mai puternic, înapoi în țară,
Novodului — ce sigur sînt de asta!
Îl voi aduce-ntreaga fericire!

Dorință

IZRAEL KABU HO (Ghana)

Olarul vrea să fie cald și soare.
Plugaru-așteaptă ploaia pe ogoare.
Pescaru-n zări privind rîzvește vînt.
Și chiar furnica are un cuvînt,
Visînd să fie vremea liniștită...
Vrăjmașul vrea cîmpia pirjoliță,
Dar nu cum vrea vrăjmașul se va face.
Cel bun și drept vrea să trăiască-n pace!

În romînește de
M. DJENTEMIROV

Brigada „DREPT LA ȚINTĂ”

Program dedicat colectivștilor din comuna Curcani, regiunea București

„Ne dase nume de curcani
Un hîtru bun de glume,
Noi am schimbat însă-n
Balcani
Porecla în renume”...

Așa a scris Alecsandri
De-ai noștri străbunici —
Și ne-am gîndit atunci: ce-ar fi
De-am scri și noi aici ?

„Voișii, ca șoimuș cel ușor
Ce zboară de pe munte”...
Vom spune glume cu umor
Ca alții să le-asculte

Și poate, oamenii, rizînd,
Vor spune cu grămada:
„Noi am mai vrea ca în curînd
Să vină iar brigada !”

MILIONARI

Și de Cristea I. Marin —
Ia hai să vorbim puțin
Măcar cîteva cuvinte
Despre acest președinte
Ce muncește cu folos
Însă-i... prea pretențios!
Cînd a fost la-nsămîntare,
Ne-am gîndit: cîte hectare
Să punem cu griu, vecine,
Ca să fie cit mai bine?
Eu, nea Anghel și Pompiliu
Și alți membri din consiliu
Chibzuirăm prin urmare,
La șase sute hectare —
Da' Cristea Marin înfipt —
A sărit în sus ca fript
Și pretenția și-a spus:

„Eu zic două sute-n plus!”
La porumb — ne întrebăm
Cîte să însămîntăm?
Și-am propus chiar, mi se
pare,
Vreo cinci sute de hectare —
Da' Cristea Marin susține
Că... opt sute e mai bine!
Azi, cînd vezi în lung și-n lat
Porumbul bine legat,
Iși dă seama orișicine
Că e bine!
Că avem un rod bogat
Și un trai îmbelșugat
Și fiind buni gospodarși
Devenirăm milionari!

Frații

Florea Ionescu și fratele lui,
Niculae, stau în pat în camere
favecinate.

— Nicule, dormi ?
— Nu.
— Mergem la grajd ?
— Să ne mai gîndim.

— Măi Nicule, de mult
vroiam să-ți spun că tu nu în-
grijești vitele cum trebuie.

— Nu te aud, Florică.

Florea vorbind mai tare :

— Vacile sînt murdare... în
grajd e mizerie peste tot...
mulgi vacile abia la ora 11...

— Nu te aud, Florică.

— Cum nu mă auzi, că doar
vorbesc destul de tare ?

— Probabil camera-l de
vină. N-are auditiile bună.

— Ia să vedem. Trece tu
aici, Nicule și mă duc eu în
camera cealaltă. (Fac schimb
de locuri).

— Mă auzi, Florică ?

— Sigur că da.

— Ei bine, atunci spune, de
ce nu îngrijești tu vitele

— așa cum trebuie ? De ce mulgi
vacile abia la ora 11, că doar
împreună plecăm de acasă ?

De ce lași murdărie în grajd ?

— Măi Nicule, ai dreptate.
Nu se aude de aici.

BRIGADA :

— Despre ce nu le convine
Ei spun că n-auz prea bine.
Astăzi însă-i nimerit
S-afie că... s-a auzit.

Pagină redactată
de V. FILIMON și
A. CROITORU

Desene de
NIC. NICOLAESCU

Să fie mulți
ca nea Ene!

Ene Vlad e bătrînel,
Însă... nu sînt mulți ca el!
La grădina de legume
E recunoscut anume
Că nea Ene a „dat tonul”
Cînd s-a semănat tarhonul,
Iar la varza timpurie
A muncit cu vrednicie,

Cînd leguma e răsad,
O-ngrijește Ene Vlad
De cînd prinde floricică
Și spre soare se ridică, —
Iar cînd face rod bogat
Orice fel de zarzavat,

Toți grăiesc voișii : „Măi nene,
Miini de aur are Ene !”

Cu stufoasele-i sprincene,
Tinăr n-ar mai fi nea Ene,
Fiindcă a-implinit mai ieri!
75 de... primăveri

Ce e drept, cam argintate...
Da'.. nu-i dai nici jumătate
Munca lui pilduitoare
Ne îndeamnă la urare
Din mijlocul astei scene:
„Să fie mulți ca nea Ene !”

La a brigăzii întrebare dau spectatorii dezlegare

Cine-i harnică și-mparte
Cite-un ziar și cite-o carte
Ghicește vreunul, neică ?

Spectatorii :

E Maria Borobeică !

La tot ce s-a construit
Cit s-a economisit
Anul ăsta, zi de ști ?

Spectatorii :

Peste o sută de mi!

LA ȘCOALA

MONOLOG

Îi văd într-o zi pe nea Gheorghe
Răducanu, colectivist de-al nostru.
Se grăbea, parcă-nghițise mersul
trenurilor și o făcea pe acceleratul.
„Unde fugi, bre ?” — zic. — „La
școală !” — zice, și p-aici ție dru-
mul. Îi arde de glumă, mă gîndesc
în sinea mea. Că doar e burduf de
carte. Nu pronunț bine cuvîntul
carte și hop, Velicu Ion — deputatul
nostru în sfatul popular. Mergea
parc-ar fi fost avion cu patru mo-
toare. Doar elicea îi lipsea. „Încotro,
tovarășe Velicu ?”. „La școală”. Măi
să fie. Și ăsta tot la școală ! „Da'
dumneata und' te duci ?”. „La școa-
lă” — îmi spune în treacă Panduru
Ion. Ce mai, parcă se vorbiseră să-și
ridă de mine ! Ce fel de școală o mai
fi și asta, că doar nu mai avem de
mult analfabeți în Curcani. Și mă
iau după el...

Cînd ajung la școala de 4 ani, văd
acolo pe Răducanu, Velicu, Ilie Da-
mian, Maria Marinceș și alții. Toți
munceau de zor. Răducanu, care-i zi-

dar de meserie, tencuia o magazie.
Velicu, Birsoianu și Ilie Ștefan tre-
băluiau la o plasă de sîrmă, iar Pan-
duru săpa cu o cazma gropile pen-
tru bulumaci. „Da' bine, nene — zic
— parcă ziceați că vă duceți la școa-
lă ?”. „Păi, asta ce-i” — ride Pan-
duru. „Bine, bine — știu eu că-i
școală, da' credeam că veniți să-n-
vățați ?”. „Păi învățăm ! — sare Ve-
licu. — Anul trecut învățărăm cum
se poate face o economie de 80.000
lei la finisarea școlii prin muncă pa-
triotică și acum învățăm cum se
poate face altă economie de 18.000
lei la construcția magaziei pentru

lemn și împrejmuirea școlii cu
plasă de sîrmă... Înțelegi ?”. „Înțe-
leg ! Dați-mi... și mie o cazma !”.

„Unde-mi fuseși pin' la ora asta ?”
— mă ia la rost nevastă-mea, cînd
vir seara acasă. — „La școală ! Am
fost cu nea Răducanu, tovarășul Ve-
licu și alții”. „Zău ? — zice ea pri-
vindu-mă dreptunghiular. Și ce ma-
terii zici că v-a predat : cu spumă
de drojdie, sau negru virtos ?”. „Ei
— zic eu, făcînd pe nervosul —
dacă-ți spun că la școală, la școală !
Ne ducem și mîine, c-avem exa-
men !”. „Bine — zice ea — merg și
eu mîine la școală, să văd ce exa-

men o mai fi ăsta și... te-nvăț eu
carte pe tine !”.

Cînd vede Leana că-i vorba de
examenul pentru economii prin
muncă patriotică, zise rizînd : „Adică
vreați să treceți examenul fără
mine ? Eu n-aș putea să vă ajut cu
ceva, nea Răducanu ?”.

Și fără a mai aștepta să fie po-
tită a început să muncească alături
de noi. Examenul l-am trecut la
toate „materile” : și la tencuială, și
la împrejmuire, și la căratul bulu-
macilor... Nimeni n-a rămas repe-
tent.

